

СРЕЩА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

На Богоявлене Данинъ празникъ бѣше. Тогазъ, както знаешъ, и Данчо празнува. Отнапредъ решихме — и Дана и Данча съ патиланска среща ведно да прославимъ. Данчо ме попита:

— Бате Патилане, веселата среща кжде ще направимъ? Най-добре ще бжде у дома да стане.

Азъ му отговорихъ:

— Не, Данчо, не бива. Ще се сърди Дана. Ще си я направимъ у нашата драга баба Цоцолана. Въ голѣмата стая. Тя за всичко става. А пкъ и предъ баба всички лудории полесно минаватъ.

И тамъ се събрахме. Посрещаме гости. И цѣль денъ играхме. Викахме и пѣхме. Ядохме бонбони и бозица пихме. И „радио“ после набързо стѣкмихме, както ний си знаемъ. Мисля, че си спомняшъ. Нали бѣхъ ти писалъ. Данчо пакъ донесе счупения уредъ. Пѣвци и пѣвци ний самитѣ бѣхме, подъ масата скрити.

Въ разгара си бѣха стигнали игритѣ. Изведнажъ се хлопна вѣнка на вратитѣ. И баба въведе Алберта и Лора — на мойта дружина най-новитѣ хора. Същашъ се кои сж. Баца имъ се казва графъ Перчиниани. А тѣ

като насъ сж луди и засмяни. Та за кжсо време станахме другари: и близки, и жарки. Щомъ влѣзоха вжтре, Арберто извика:

— Здравѣйте, другари! И вие, другарки! Идемъ ви на гости, но скришомъ отъ татка и отъ нашта строга пазачка Джована! Тя като че нѣщо отзарана схвана. Но успѣхме съ Лори пакъ да се измъкнемъ. Сега, ако може, нека ни намѣри! Никакъ не обича нашата дружина. Щомъ чуе за нея, почва да трепери. Подсторва и татка. И той ни се кара. Само мигъ да може той съ насъ да прекара, самичкъкъ ще сѣти, какъ играта тука е мила и сладка!... Днесъ ще се разсърди и ще ни накаже. Но после ще мислимъ за туй що ще стане. Сега да се смѣемъ! Да се веселиме, да свиримъ, да пѣемъ, бате Патилане!

Пакъ поде играта славната дружина. Така неусѣтно доста време мина. На новитѣ гости „радиото“ смѣшно много имъ допадна. Подъ масата скрити, и тѣ пѣсни пѣха. И бѣха доволни, весели, честити...

Но отвѣнъ пакъ нѣкой захлопа вратитѣ. Азъ тогасъ излѣзохъ и попитахъ: — Кой е?

— Графъ Перчиниани.

Стана тя що стана! Дръжъ се,